

CO ZE MNE ASI BUDE...

Kde se vzalo, tu se vzalo, pod načechranou sněhovou peřinou dřímalo něco docela maličkého. V dlani by se to ztratilo, tak mrňavé to bylo. A tiše to oddychovalo. O čem se tomu asi zdálo?

Možná, že až se probudím, budu růst a růst, až ze mě vyrostе statný strom. Budu tím nejsilnějším listnáčem v celém lese. Budu mít pevné kořeny, mohutný kmen a obrovskou korunu. Stanu se moudrým králem všech stromů. Ostatní si budou za mnou chodit pro radu, když budou v nesnázích. Budu ...

Možná, že až otevřu očka a napiji se vody z tající sněhové příkrývky, začnu se nafukovat jako balónek. Až prasknu a z mého kulatého břicha vyskočí zelený klíček. Ten mi odemkne zem a já skrz ni budu utíkat, utíkat a utíkat... až vykuknu ven. Tam dole v hloubce v mém pelíšku mě pevně zachytí můj kořen, abych mohla stát pevně jako skála. Bude ze mě krásná květina s načechranými zlatými vlasy. Ostatním budu pomáhat, když je třeba bude bolet břicho. Vždyť budu takové sluníčko na zemi.

Budu ...

Možná, že až přijde můj čas, vyklíčím vzhůru k nebi. Můj stonek se doširoka rozroste. Listy mi utkají nádherné zelené šaty. Brzy se vyklubou mé drobné hlavičky. Slunce je bude tolik objímat hřejivými paprsky a déšť tolik zalévat, až se hlavičky zvětší a vykvetou překrásnými růžovými květy. Budou tolik vonět, že se k nim budou slétat včelky z celého okolí a pít lahodný nektar. Na podzim se pak mé květy promění v červené léčivé bobule. Budu moc užitečná a krásná rostlina. Budu ...

Možná, že až mě na tělíčku pošimrají teplé sluneční paprsky, napnu paže k obloze. Porostu vzhůru, tolik už budu chtít být na světle. Až pak konečně vykuknu z hlíny ven. Můj rychlý stonek se bude šplhat vysoko k nebi. Jsem přece zvědavý a vše kolem sebe toužím vidět z výšky. Pak začnu bíle kvést a brzy na to se z mých kvítků udělají lusky plné lahodných zelených kuliček. Ostatní si o mě budou šuškat, že jsem zelený poklad. Jsem totiž tak dobrý a dokážu dodat spoustu síly. Budu ...

„Haló semínko, vstávej. Otevři už očka. Přišel čas,“ šimralo na tváři malého spáče sluníčko. „Ano, jdu na to,“ zavolalo odvážně semínko. Slunce svým teplým dechem nechalo roztát ještě huňatou sněhovou čepici, aby mělo to maličké dost vláhy. A semínko rostlo a vytahovalo se z teplé hlíny ven. „Copak ze mě asi bude? Jestlipak něco z toho, o čem se mi zdálo? Jestlipak budu silný a moudrý jako dub? Jestlipak budu léčit jako pampeliška? Jestlipak budu vonět jako šípková růže? Jestlipak budu tak chutnat ostatním jako hrášek?“

Vykoukl nejdřív zelený pařátek, ten vyběhl nahoru, vystrčil ze stonku malé zelené lístky a po čase se na vršku stonku rozvinul docela maličký růžovo-oranžový kvítek. Byl křehký a drobný. Květinka viděla svůj obraz v tuňce, vedle které vyrostla. „Vždyť jsem docela obyčejná,“ povzddechla si zklamaně. Přiletěl k ní motýl žluťásek. „I nejsi. Mně se moc líbíš. Jsi prostě taková, jaká máš být. Opravdová a po svém krásná.“

Nechci, abys byla dubem, pampeliškou, růží, nebo hráškem. Líbíš se mi právě takhle.“ A květince se ulevilo. A radovala se, že je na tom kouzelném světě a že je právě taková, jaká má být.